

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 36Csp/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4120205949
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Moravčíková
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2020:4120205949.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, sudkyňou JUDr. Katarínou Moravčíkovou, v spore žalobkyne: K. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, zast. advokátska kancelária Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zast. Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o zaplatenie sumy 1 937,94 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 2 269,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z
- zo sumy 1 937,94 eur od 15.05.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 332 eur od 01.09.2020 do zaplatenia,
všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou, doručenou na súd dňa 22.05.2020, domáhala vrátenia preplatku z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške 1 937,94 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne z dlžnej sumy odo dňa 15.05.2020 do zaplatenia. Uviedla, že pôvodný veriteľ Consumer Finance Holding, a.s., (právnym nástupca je žalobca - Všeobecná úverová banka a.s.), so žalobkyňou (ako spotrebiteľom) uzatvoril dňa 20.07.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere ev. č. 5022322 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru s nasledujúcou špecifikáciou: schválená výška pôžičky - 3 789,06 eur, celková výška splátky - 83,00 eur, počet splátok - 99, ročná úroková sadzba - 24,24 %, RPMN- 24,24 %, priemerná hodnota RPMN - 17,94 %, celková suma pôžičky - 8 217,00 eur, celkové náklady spotrebiteľa - 4 427,94 eur. Podľa nej zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z.; neobsahuje povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/238/2017), absentujú v nej predpoklady, ktoré boli použité na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. a Smernica 2008/48/ES), ďalej údaj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom - (neplatosť zmluvy pre vnútorný rozpor - v zmluve je uvedený údaj o schválenej výške pôžičky 3 789,06 eur na základe návrhu žalobcu, avšak celková suma pôžičky je uvedená vo výške 8 217,00 eur). Dodala, že vzhľadom k rozporu pojmov a údajov, zákon o spotrebiteľských úveroch tiež vyžadoval, aby zmluva obsahovala rovnako údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. g), a to celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Uvedený údaj v zmluve uvedený nie len že nie, ale ako bolo uvedené, ako pôžička sú žalovaným označené dve sumy, čo je z hľadiska splnenia informačnej povinnosti absolútne

neprijateľné a rovnako neurčité. Namietala prekročenie administratívneho stropu najvyššej prípustnej výšky odplaty, keďže v zmluve je uvedená výška 24,24%, pritom výška najvyššej prípustnej výšky odplaty v rozhodnom období bola 23,56 % (2x 11,78 ako dvojnásobok úrokových mier úverov). V zmluve zároveň absentuje údaj doby trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti úveru, termín označený ako 10/20200 je nedostatočný (napr. rozs. KS Nitra, sp. zn. 5Co/403/2015, KS Banská Bystrica, sp. zn. 16Co/782/2015, 16Co/103/2015). Žalobkyňa upozornila žalovaného na uvedené nedostatky výzvou zo dňa 10.05.2020, ale on na ňu nereagoval. Na základe vyššie uvedeného považovala poskytnutý úver zo zmluvy za bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že žalobkyňa mala povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny vo výške 3 789,06 eur, pričom celkovo na zmluvu uhradila sumu v celkovej výške 5 727 eur (57x83 eur). Preplatok, ako rozdiel medzi sumou splatenou žalobcom t.j. 5 727 eur a sumou poskytnutou žalovaným po odpočítaní sumy vrátených plnení t.j. 5 727 - 3 789,06 = 1 937,94 eur, tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne.

2. Okresný súd Nitra vydal dňa 04.06.2020, č. k. 36Csp/45/2020-53, platobný rozkaz, ktorý bol z dôvodu podaného odporu zo strany žalovaného zrušený v celosti uznesením zo dňa 07.07.2020, č. k. 36Csp/45/2020-77. Žalovaný v odpore uviedol, že ako veriteľ uzavrel so žalobkyňou ako dlžníkom dňa 22.07.2014 zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky na jej žiadosť, aby sa z poskytnutej pôžičky uhradili jej záväzky voči spoločnosti a záväzky voči VÚB, a.s., kde spoločnosť vystupuje ako správca. Zmluva obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, pričom poukázal na spôsob výpočtu RPMN podľa vzorca, kedy po prepočítaní na percentá a po zaokrúhlení na dve desatinné miesta, RPMN bola vo výške 24,24 %. Celková suma pôžičky tak správne predstavuje sumu 8 217,00 eur. Dosadením vstupných údajov do vzorca, resp. verejne dostupných tabuliek na prepočet RPMN, bola v zmluve o úvere uvedená výška RPMN 24,24 %. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že v zmluve absentuje podstatná náležitosť, ktorou je RPMN, uviedol, že údaj o RPMN je v zmluve o úvere prítomný na niekoľkých miestach - tak v časti II. Schválená výška pôžičky zmluvy o úvere, ako aj v žalobcom podpísaných štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere a informáciách o RPMN a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj jej ďalšie komponenty: obchodné podmienky, súhlas so spracovaním osobných údajov, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, informácia o RPMN a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver. Pokiaľ ide o dojednanú odplatu, rozhodným zákonným ustanovením v čase uzavretia zmluvy o úvere bol v otázke odplaty za spotrebiteľský úver § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, pričom dňa 28.05.2014 prijala vláda SR nariadenie č. 141/2014 Z. z., ktoré upravuje odplatu pri spotrebiteľských úveroch a pôžičkách a mení nariadenie č. 87/1995 Z. z. Ak dôjde k poskytnutiu peňažných prostriedkov spotrebiteľovi v období po 31. máji 2014 a pred 1. septembrom 2014, odplatom sa na účely tohto nariadenia vlády rozumie odplata obvykle požadovaná bankami a pobočkami zahraničných bánk za úvery alebo pôžičky v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a za najvyššiu prípustnú výšku odplaty sa považuje odplata, ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrokovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. V čase uzavretia zmluvy bola naposledy zverejnená priemerná hodnota RPMN pri úveroch poskytnutých bankami za II. štvrťrok 2014 - 12,14%. Dvojnásobok tohto údaju je 24,28%, ktorý je nižší než v zmluve o úvere uvedený údaj. Z uvedeného podľa názoru žalovaného bez pochybností vyplýva, že dojednaná odplata (a rovnako aj úrok ako jediná forma odplaty pre veriteľa) plne reflektuje zákonnú požiadavku na jej výšku. K termínu konečnej splatnosti úveru uviedol, že zo zmluvného textu je zrejme, že splátky sú splatné k 20. dňu v kalendárnom mesiaci (prvá splátka je splatná do 20. dňa mesiaca nasledujúceho po uzavretí zmluvy) a termín konečnej splatnosti je október 2022, kedy je k 20. dňu v danom mesiaci splatná posledná splátka úveru. Uvedený jednoduchý text je jasne zrozumiteľný pre každého priemerného spotrebiteľa. Na zistenie, že splátka je splatná k 20. dňu v mesiaci nepotrebuje žiadne matematické operácie, nakoľko termín splátky je vyjadrený zrozumiteľným číslom (napr. rozs. OS Nitra, sp. zn. 10Csp/111/2019). Údaj o termíne a dobe trvania zmluvy je potrebné chápať podľa žalovaného úplne odlišne. Termín konečnej splatnosti sa vyjadruje časovými jednotkami, avšak údaj o dobe trvania zmluvy nie je potrebné vyjadriť totožne - teda dátumovým špecifikovaním, nakoľko ide o úplne odlišný údaj. Uzavretie zmluvy na dobu určitú, resp. do splatenia všetkých zmluvných záväzkov (čl. 12.1 VOP Zmluva sa skončí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok klienta vo vzťahu k spoločnosti podľa zmluvy), je potrebné chápať ako splnenie tejto zákonnej náležitosti. V nadväznosti na uvedené považoval žalobu za nedôvodnú.

3. Žalobkyňa v rámci repliky cestou právneho zástupcu zotrvala na to, že žalovaný prekročil administratívny strop najvyššej prípustnej výšky odplaty. Pokiaľ žalovaný vychádza z údajov za II. štvrťrok 2014 vo výške 12,14%, je zrejme, že vychádza z nesprávneho údajov o odplate pre spotrebiteľský úver, ktorý je predmetom tohto konania a dospel k nesprávnemu záveru o tom, že najvyššiu prípustnú výšku odplaty by mal predstavovať údaj vo výške 24,28%. Preto žalobkyňa trvala na tom, že zmluva je čiastočne neplatným právnym úkonom - v časti dojednanej odplaty z dôvodu jej rozporu so zákonom. K absencii termínu konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy uviedla, že zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, že prvá splátka je splatná do 20. dňa mesiaca nasledujúceho po uzavretí zmluvy. Žalobkyňa podpisovala žiadosť dňa 20.06.2014 a v tom čase nebolo zrejme, či jej žiadosť bude schválená a ani to, či dôjde k refinancovaniu predchádzajúcich spotrebiteľských úverov, ktoré so žalovaným uzatvorila. Rovnako nebolo zrejme ani to, kedy a či bude žalobkyni úver poskytnutý (uzn. NS SR, sp. zn. 2 Cdo/245/2010) Preto neobstojí formálne predloženie nečitateľných obchodných podmienok, v ktorých je dodatočne určená splatnosť splátky. Uvedená náležitosť mala byť jasne a zrozumiteľne uvedená v zmluve/žiadosti o spotrebiteľskom úvere. Obchodné podmienky nie sú žalobkyňou podpísané, pritom je zrejme, že ak by boli skutočnou súčasťou zmluvy/žiadosti, bol by podpis žalobkyne pripojený i na obchodných podmienkach ako preukaz, že sa s ich obsahom mala možnosť oboznámiť. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukazuje na stanovisko Národnej banky SR (ako orgán dozoru) vo vzťahu k aplikácii rozsudku SD EÚ vo veci C42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, že za účelom zjednotenia informácie ohľadom aplikácie sporných ustanovení zákona č.129/2010 Z. z., v tejto súvislosti zdôraznila nevyhnutnosť zabezpečenia riadneho a preukázateľného informovania spotrebiteľov v súvislosti o obsahu zmluvných dojednaní obsiahnutých v predmetných obchodných podmienkach, ktoré musia spĺňať podmienku transparentnosti, a tým tiež zabránenie prekvapivosti zmluvných dojednaní. Jediným údajom, ktorým žalobkyňa v čase podpisu žiadosti disponovala, bol počet splátok. Vôbec nebolo žalobkyni zrejme ani to, odkedy jej povinnosť splácať vzniká, čo je zrejme už len zo skutočnosti, že išlo len o žiadosť o refinancovanie úverov resp. poskytnutiu ďalšej pôžičky. V spojení s uvedeným je tiež rovnako zrejme, že žalovaný v zmluve/žiadosti rovnako neuviedol predpoklady pre výpočet RPMN, teda žalobkyňa ich v čase podpisu nepoznala, pretože nebolo zrejme ani to, či vôbec k poskytnutiu úveru dôjde a neboli známe ďalšie označené základné parametre pre výpočet RPMN (rozh. SD EÚ vo veci C-448/17, EOS KSI Slovensko s. r. o. proti Jánovi Dankovi, Margite Dankovej). Ide o požiadavku právnej úpravy a napokon i ustálenej súdnej praxe; teda pokiaľ žalovaný neuviedol v zmluve predpoklady, z ktorých pri výpočte RPMN vychádzal, je zrejme, že nedodrжал zákonnú požiadavku. Tvrdenie žalovaného o tom, že zmluva má náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona, je tiež v absolútnom rozpore s rozhodovacou praxou, napr. Krajský súd v Nitre, sp. zn: 5Co/205/2018. V zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Neuvedenie tejto zákonnej náležitosti môže do značnej miery narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Zákon č. 129/2010 Z. z., účinný ku dňu uzatvorenia zmluvy, v § 9 ods. 2 písm. f) uvádzal ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve. V konkrétnej úverovej zmluve je termín konečnej splatnosti uvedený len ako 10/2022, pritom nie je zrejme, od ktorého dátumu sa má termín prvej splátky má odvíjať. Vzhľadom na uvedené pre spotrebiteľa nie je možné s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti (termín prvej splátky) úveru, resp. aj doby trvania úveru, čo má vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Ide teda o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zároveň poukázal na to, že žalovaný zaslal žalobkyni dňa 10.04.2014 ponuku, v obsahu ktorej uvádza, že si je vedomý, že v momentálnej životnej situácii je pre žalobkyňu problematické uhrádzanie uzatvorených zmlúv. V obsahu ponuky ďalej uviedol, že výhodou pôžičky je okrem iného to, že si žalobkyňa môže zabezpečiť vyplatenie záväzkov bez akéhokoľvek dokladovania, čím tiež žalobkyňa zabráni zhoršovaniu jej kreditnej histórie, tiež vymáhaniu dlžných zostatkov súdnou cestou. Inak povedané, žalovaný si bol plne vedomý nie dobrej úverovej bonity žalobkyne, napriek tomu jej ponúkol ďalší úver a to aj s vedomím pravdepodobnosti, že nebude opätovne schopná úver splácať. Zo zmluvy však nevyplýva, že by žalovaný získal akýkoľvek údaj o úverovej bonite žalobkyne. Žalovaný resp. právny predchodca bol opakovane pokutovaný NBS za poskytovanie spotrebiteľských úverov bez preverenia bonity spotrebiteľa. (rozh. NS SR sp.zn.7Sžo/61/2015, rozhodnutie NBS1-000-007-300). Spochybnila preverenie úverovej bonity žalobkyne, v dôsledku čoho mohlo dôjsť k porušeniu § 7 ods. 1 zák. 129/2010 Z. z.

4. Žalovaný v rámci dupliky cestou právneho zástupcu zotrval na svojich tvrdeniach ohľadne hodnoty RPMN, pričom dodal, že od roku 2014 zákonodarca naviazal strop odplaty za spotrebiteľský úver práve a výslovne na dvojnásobok zverejňovanej priemernej sumy RPMN (viď v súčasnosti platné a účinné znenie § 1a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka), čím v podstate len potvrdil dovtedy znejúci § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka s tým, že jednoznačnejšie za strop určil 2-násobok priemernej RPMN. V tomto konkrétnom prípade najvyššia prípustná výška odplaty v zmluve (24,24%) je pod 2-násobkom priemernej RPMN z daného obdobia, ktorý inak bol v danom čase 35,88% (17,94% x 2). Tvrdenia žalobkyne sú tak nesprávne a evidentne účelové. Výška dojednanej odplaty v tomto prípade nebola a nie je rozporná ani so zákonom, ani s dobrými mravmi. K termínu konečnej splatnosti úveru a dobe trvania zmluvy uviedol, že samotná zmluva o úvere bola tvorená z viacerých fyzicky a/alebo právnym putom previazaných listín, konkrétne (i) žiadosti o úver, (ii) obchodných podmienok (žiadost' a obchodné podmienky tvorili navyše fyzicky jednu listinu - rub a líc) a (iii) súhlasu so spracovaním osobných údajov, (iv) štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, (v) informácií o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ktoré všetky písomnosti žalobkyňa dostala pred podpisom samotnej zmluvy, a ktoré listiny, ako právne súčasť zmluvy o úvere, obsahovali všetky zákonom pre spotrebiteľský úver vyžadované náležitosti a zákon pre ich platnosť nevyžadoval a ani nevyžaduje osobitný podpis zmluvných strán na každej z nich (rozsudok SD EÚ C-42/15). Podľa názoru žalovaného slovenská vnútroštátna úprava nevyžaduje podpísanie všetkých častí zmluvy. Žiadne zákonné ustanovenie nevyžaduje, aby bol podpis zmluvných strán prítomný na každom jednom zmluvnom dojednaní. Nakoniec ani žalobkyňa necitovala žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by túto požiadavku zakladalo. Zloženie zmluvy z viacerých listín je bežnou zmluvnou praxou, uplatňujúcou sa denne v súkromnom práve, spotrebiteľské vzťahy nevyvímajúc. Ak by sa skutočne presadil výklad podávaný žalobkyňou, znamenalo by to vážny dopad na státisíce zmluvných dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov, nakoľko by stratili platnosť zmluvnými stranami osobitne nepodpísané zmluvné dojednania (napr. v obchodných podmienkach); v súkromnom práve by tak prestala existovať právna istota o obsahu existujúcich záväzkov, obsah zmlúv by tak musel obsiahnuť celé obchodné podmienky a akékoľvek iné dojednania, čo by prehľadnosti právneho úkonu rozhodne neprosperovalo (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 14Cob/326/2014, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Co/136/2012, Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 6Co/148/2016). Pokiaľ ide o namietaný termín konečnej splatnosti v spojení všetkých údajov prítomných v zmluve a v jej jednotlivých súčiastiach zotrval žalovaný na tom, že na zistenie, že splátka je splatná k 20. dňu v mesiaci nepotrebujete žiadne matematické operácie, nakoľko termín splátky je vyjadrený zrozumiteľným číslom (viď. bod 6.2 VOP, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a, s ktorými oboznámenie žalobkyňa vyjadrila podpisom na zmluve). Termín konečnej splatnosti sa vyjadruje časovými jednotkami, avšak údaj o dobe trvania zmluvy nie je potrebné vyjadriť totožne - teda dátumovým špecifikovaním, nakoľko ide o úplne odlišný údaj (čl. 12.1 VOP Zmluva sa skončí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok Klienta vo vzťahu k Spoločnosti podľa Zmluvy). K žalobkyni síce v žalobe netvrdenej, ale následne vo vyjadrení uvedenej argumentácii ohľadne hrubého porušenia povinnosti v zmysle § 7 ods. 1, uviedol, že pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Žalovaný v rámci toho pristúpil k nasledovnému postupu. Podstatou zmluvy bola konsolidácia dvoch už existujúcich úverov žalobkyne do jediného nového úveru, a to bez akéhokoľvek navýšenia. Z daného vyplýva, že v čase uzatvorenia zmluvy pôvodný veriteľ nijako nezvýšil úverové zaťaženie žalobcu v absolútnej hodnote (t.j. výšku dlžnej sumy) a ani mesačné zaťaženie v podobe celkovej mesačnej splátky. Poskytnutím nového konsolidovaného úveru sa dokonca žalobkyni výrazne znížila výška mesačnej splátky na sumu 83,00 eur. Mal zato, že aj po niekoľkonásobnom novelizovaní (sprísňovaní) zákona č. 129/2010 Z. z. a prijímaní nových regulácií Národnou bankou Slovenska predstavuje refinancovanie úveru zvýhodnený spôsob splácania úveru. V prípade refinancovania úveru spotrebiteľovi nevzniká žiadne nové úverové zaťaženie a výška mesačných splátok sa nezvýši, ale práve naopak zníži v prospech spotrebiteľa, ktorý ďalej nie je vystavovaný žiadnemu dodatočnému riziku. V danom prípade by jediný negatívny scenár pre spotrebiteľa mohlo predstavovať práve neschválenie nového úveru, nakoľko by spotrebiteľ aj naďalej musel uhrádzať doterajšie úvery vo výške pôvodných splátok.

5. Žalobkyňa sa ďalej v priebehu konania vyjadrila, že zákonom č. 106/2014 Z. z. zákonodarca novelizoval ustanovenie § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka a ako vyplýva z dôvodovej správy nanovo sa koncipuje ustanovenie o najvyššej prípustnej odplate, ktorú môže spotrebiteľ znášať

pri poskytnutí peňažných prostriedkov bez ohľadu na právnu formu poskytnutia. Zachováva sa filozofia, že stanovenie maximálnej odplaty v Občianskom zákonníku bude dopadať na všetky druhy a typy úverov a pôžičiek, na akúkoľvek formu požičiavania peňazí spotrebiteľom. Zavedza sa generálne pravidlo, podľa ktorého odplata nesmie prevýšiť najvyššie prípustnú mieru, ktorú od spotrebiteľa možno požadovať. Z koncepčného hľadiska sa zakotvuje, že odplatu a jej najvyššie prípustnú výšku ustanoví vykonávací predpis. Z pohľadu koncepčného je potrebné sa vysporiadať s pojmom odplata, ktorý bude subsumovať akékoľvek náklady spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Odplata tak bude zahŕňať jednak úrok, jednak poplatky za poskytnutie úveru, pravidelné poplatky, ktoré bude sprevádzať trvanie úverového vzťahu, ale aj všetky náklady spojené s obligatórnym poistením úveru a podobne. Najvyššia prípustná výška odplaty bude stanovená tradične v závislosti od rozhodujúcej referenčnej sadzby bankových úverov a pôžičiek, pričom tak ako uvádza ustálená judikatúra slovenských súdov, bude sa určenie najvyššej prípustnej výšky odplaty odvíjať od násobku priemeru úrokových sadzieb, za ktoré banky poskytujú domácnostiam úvery. Vláda SR nariadenie č.141/2014 Z. z., ktorým sa upravuje výška odplaty za spotrebiteľské úvery a pôžičky a mení nariadenie vlády SR č.87/1995 Z. z. s účinnosťou od 01.06.2014 prijala dňa 28.05.2014. Z prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1. júna 2014 (ustanovenie § 10d ods. 1) vyplýva, že na záväzkové vzťahy vzniknuté pred účinnosťou označenej zmeny, sa obmedzenie výšky prípustnej odplaty aplikovať nebude. Avšak (ustanovenie § 10d ods. 2) stanovuje, že ak dôjde k poskytnutiu peňažných prostriedkov spotrebiteľovi v období po 31. máji 2014 a pred 1. septembrom 2014, odplatom sa na účely tohto nariadenia vlády rozumie odplata obvykle požadovaná bankami a pobočkami zahraničných bánk podľa § 1 ods. 1 až 3 za úvery alebo pôžičky v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a za najvyššiu prípustnú výšku odplaty sa považuje odplata, ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrokovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy; úverom alebo pôžičkou sa rozumie aj obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Účelovosť a nesprávnosť argumentácie žalovaného vyplýva už len z toho, že kým v odpore z dňa 29.06.2020 tvrdil, že v čase uzavretia zmluvy bola naposledy zverejnená priemerná hodnota RPMN pri úveroch poskytnutých bankami za II. štvrťrok 2014 - 12,14%. Dvojnásobok tohto údaju je 24,28%, ktorý je nižší než v zmluve o úvere uvedený údaj. V ďalšom vyjadrení už ale poukazuje nesprávne na ustanovenie (§ 21) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ministerstvom financií a NBS (na webovej stránke s názvom Súhrnné informácie o údajoch o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi), pritom účelovo zamieňa ustanovenia právnej úprave, nakoľko ním označené ustanovenie definuje tzv. priemernú RPMN, kým pre zistenie relevantného údaju o administratívnom strope (najvyššej prípustnej výške odplaty) je relevantné ustanovenie § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka v čase uzatvorenia zmluvy a zákon č. 106/2014 Z. z., ktorým zákonodarca novelizoval ustanovenie § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, a ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Žalobkyňa trvala na argumentácii uvedenej v žalobe a i vyjadrení, že v zmluve uvedená RPMN ako odplata za spotrebiteľský úver vo výške 24,24%, prekračuje zákonom limitovanú prípustnú výšku odplaty v rozhodnom období, ktorá predstavovala výšku 23,56 % (ako dvojnásobok úrokovej miery úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle NBS za 1. mesiac kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.) Dojednaná odplata v zmluve, tak prevyšuje najvyššiu prípustnú mieru odplaty určenú ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z., čím sa svojou výškou dostáva do rozporu so zákonom ustanoveným a limitovaným administratívnym strom odplaty pre spotrebiteľské úvery. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca trvá na tom, že zmluva je čiastočne neplatným právnym úkonom - v časti dojednanej odplaty z dôvodu jej rozporu so zákonom.

6. Právny zástupca žalobkyne navrhol zmenu žalobného návrhu, a to jeho rozšírenie o sumu 332 eur, predstavujúcu 4 splátky po 83 eur za obdobie od mája do augusta 2020. Na základe toho súd uznesením zo dňa 23.09.2020, č. k. 36Csp/45/2020-219 pripustil zmenu žaloby, podľa ktorej mal byť žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni sumu 2 269,94 eur spolu s príslušenstvom.

7. Žalovaný sa ďalej v priebehu konania vyjadril, že pokiaľ ide o prekročenie administratívneho stropu najvyššej prípustnej výšky odplaty, poukazuje na svoje vyjadrenie z 03.08.2020, kde uviedol správny údaj o jej výške, čo potvrdil aj v ďalšom vyjadrení zo dňa 21.08.2020.

8. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, pričom právny zástupca žalobkyne ospravedlnil svoju neúčasť ako aj jej neúčasť z dôvodu hospodárnosti, pričom súhlasil s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Navrhol rozhodnúť na základe listinných dôkazov, pričom žalovaný podľa neho neuplatnil žiadne argumenty, ktoré by relevantne nárok žalobkyne vo veci spochybňovali, išlo o zmätočnú a účelovú argumentáciu, nemajúcu oporu v právnej úprave.

9. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní zotrval na svojich vyjadreniach, v ktorých sa podrobne vyjadril tak k samotnej zmluve ako aj k tvrdeniam žalobkyne, ktorými sa snažila dosiahnuť bezpoplatkovosť a bezúročnosť tejto zmluvy. Žalobu považoval za účelovú v záujme získania nenáležitej výhody spotrebiteľa spočívajúcej v tom, že by nemal uhradiť úroky, ktoré inak žalovanému podľa zmluvy patria. V tomto smere odkázal aj na judikatúru Súdneho dvoru EU, a to rozsudku z 9.11.2016, C 42/2015. Nemalo by sa považovať za primerané, ak pre prípadné neuvedenie niektorých náležitostí v zmluve, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Žalobkyňa si je plne vedomá rozsahu svojich záväzkov titulom zmluvy a podanou žalobou sa snaží o zneužitie inštitútu ochrany spotrebiteľa slúžiaceho primárne na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami za účelom pripravenia veriteľa o zmluvnými stranami riadne dohodnutú odmenu a poskytnutie finančných prostriedkov vo forme úveru, a to všetko za situácie, kedy podľa názoru žalovaného, zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle zák. 129/2010 Z. z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy. V dôsledku toho podľa názoru žalovaného nie je možné dospieť k právnemu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti takto poskytnutého úveru, na základe čoho žalobkyňou požadované plnenia nemôžu predstavovať bezdôvodné obohatenie, nakoľko predstavujú plnenia, na ktoré má žalovaný právny titul, na základe uzavretej zmluvy. Zároveň poukázal na to, že i keď má samotná zmluva jednu stranu, nie je nevyhnutné, aby všetky podmienky úveru boli len v nej dohodnuté. V zmysle praxe súdov stačí aj odkaz na prípadné VOP a ďalšie listiny, ktoré boli medzi stranami uzatvorené. V tomto smere odkázal na predložené listiny, a to na súhlas so spracovaním osobných údajov, štandardné európske informácie o SÚ a informácie o RPMN, ktoré žalobkyňa osobne podpísala. Konečná splatnosť úveru je v zmluve uvedená ako 10/2022. Ide o dostatočne určité a zrozumiteľné vymedzenie tohto úveru. Doba trvania úveru je uvedená v čl. 12 bod I. podmienok. Pokiaľ ide o skúmanie bonity klienta, v tomto smere odkázal na písomné vyjadrenie a zdôraznil, že uzatvorením tejto zmluvy nedošlo k navýšeniu úveru. Žalovaný skúmal bonitu žalobkyne, nahliadol do registra údajov spotrebiteľských úverov, pričom žalovaný považuje túto skutočnosť za nespornú, pretože zo strany žalobkyne nebola rozporovaná. Na základe toho navrhol žalobu ako nedôvodnú a účelovo podanú zamietnuť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania.

10. Súd sa v rámci dokazovania oboznámil s listinnými dôkazmi, ktoré predložili strany sporu, a to o najmä: zmluvou z 22.07.2014, VOP, ponukami žalovaného, prehľad splátok a úhrad úveru, predsporová výzva, priemerné úrokové miery, súhlas so spracovaním osobných údajov, štandardné európske informácie o úvere (SLPO), informácia o RPMN, informácia o údajoch o úveroch za 1. štvrtrok 2014, doklady o uhradení splátok, vyjadreniami strán sporu a zistil nasledovný skutkový stav a uvedený spor takto právne posúdil:

11. Pôvodný veriteľ oslovil žalobkyňu listami zo dňa 10.04.2014 a 11.06.2014 s tým, že jej ponúkol poskytnutie pôžičky so zníženou mesačnou splátkou oproti súčtu splátok z predchádzajúcich úverov. Medzi pôvodným veriteľom - Consumer Finance Holding, a. s. a žalobkyňou došlo dňa 22.07.2014 k uzatvoreniu zmluvy o úvere, pričom žalobkyňa ako dlžníka zmluvu podpísala dňa 20.06.2014 a veriteľ dňa 22.07.2014. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie pôžičky vo výške 3 789,06 eur, pričom žalobkyňa požiadala, aby sa z nej uhradili jej záväzky voči veriteľovi ako aj voči VÚB, a.s., a to zo zmlúv, uzatvorených s divíziou Slovenská požíčovňa, č. 6120930 zo dňa 07.06.2012 v sume 1 761,98 eur a č. 6145572 zo dňa 13.05.2013 v sume 2 027,08 eur. Žalobkyňa mal splácať úver v 99 mesačných splátkach vo výške 83 eur, termín konečnej splatnosti bol vymedzený 10/2022, celková suma pôžičky 8 217 eur, celkové náklady spotrebiteľa boli 4 427,94 eur, RPMN - 24,24%, ročná úroková sadzba 24,24%, priemerná hodnota RPMN - 17,94%. K zmluve boli pripojené žalobkyňou nepodpísané všeobecné zmluvné podmienky.

12. Spolu so zmluvou žalobkyňa dňa 20.06.2014 podpísala súhlas so spracovaním osobných údajov a vyhlásenie, predmetom ktorého inak bol aj jej súhlas prevádzkovateľovi NRKI k poskytnutiu údajov o jej bonite, platobnej disciplíne a dôveryhodnosti z informačného systému SRBI (spoločný register

bankových informácií). Okrem toho podpísala aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere dňa 20.06.2014, v ktorom boli uvedené údaje o úvere v rozsahu celková výška úveru (3 789,06 eur), doba trvania (určitá, termín konečnej splatnosti 10/2022), mesačná splátka (83 eur), počet splátok (99), termíny splátok (do 20. dňa mesiaca), celková čiastka (8 217 eur), úroková sadzba (24,24% p.a.), RPMN (24,24%), nahliadnutie do databázy. Dňa 20.06.2014 podpísala aj informáciu o RPMN a priemernej RPMN na príslušný úver vo výške 24,24%.

13. Listom zo dňa 04.05.2020 bol žalobkyni zaslaný od žalovaného prehľad úhrad splátok zo zmluvy č. 5022322. Predsporovou výzvou zo dňa 10.05.2020, žalobkyňa vyzvala žalovaného na zaplatenie sumy 1 937,94 eur titulom bezdôvodného obohatenia, pretože podľa nej zmluva trpela takými vadami, pre ktoré je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, pričom z jej strany došlo k zaplateniu vyššej sumy ako samotnej istiny úveru.

14. Z tabuľky priemerných úrokových mier z úverov, úroková miera za prvý mesiac kalendárneho štvrťroka, ktorý predchádzal uzatvoreniu zmluvy, tj. za apríl 2014, predstavuje za spotrebiteľské úvery a ostatné úvery so splatnosťou nad 5 rokov, 11,78%.

15. Podľa § 39 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len Občianskeho zákonníka), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

16. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

18. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

19. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

20. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

22. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

23. Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len o zákon o spotrebiteľských úveroch), účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

24. Podľa § 1 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak spotrebiteľ a veriteľ z dôvodu neplnenia záväzkov spotrebiteľa vyplývajúcich z pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavru novú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou sa odkladajú splátky alebo sa mení spôsob splácania a ktorej účelom je zabrániť prípadnému súdному konaniu o

nárokoch veriteľa, pričom podmienky splácania vyplývajúce z novej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie sú pre spotrebiteľa horšie ako podmienky splácania vyplývajúce z pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzťahujú sa na novú zmluvu o spotrebiteľskom úvere ustanovenia § 1 až 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, § 4 ods. 5 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, § 5 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, § 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, § 8 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>> a ods. 2 písm. a) až l) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>> a o) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>> a t) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, ods.4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>> a 6 až 8 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, § 12 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, § 14 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, § 16 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, § 18 až 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>> a § 25 až 27 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>.

25. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

26. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

27. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

28. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> 18) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>> musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

29. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>,

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

30. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>> sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie

povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

31. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

32. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

33. Súd dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že v predmetnej veci žalobkyňou uplatnené nároky majú základ v spotrebiteľskej zmluve. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, pričom spotrebiteľ úver prijíma na spotrebu. Tento vzťah je typickým občianskoprávnym vzťahom. V súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa je potrebné na uvedený vzťah aplikovať právnu úpravu o občianskych právach, a nie podnikateľské právo. Je nesporné, že k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere došlo, žalobkyňa úver čerpala a v určenej lehote splatnosti ho riadne a včas spláca.

34. Súd posúdil tvrdenia strán sporu a dospel k záveru, že žalovaný ako dodávateľ nekonal s odbornou starostlivosťou a nezistil si tzv. bonitu spotrebiteľa, teda jeho schopnosť poskytnutý spotrebiteľský úver splácať. Súd je ex offio povinný zmluvný vzťah majúci charakter spotrebiteľského vzťahu posudzovať z hľadiska noriem na ochranu spotrebiteľa; je povinný preto skúmať, či niektorá zo zmluvných podmienok nemá charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, na neprospech spotrebiteľa. Smernica Rady 92/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v čl. 7 ods.1 ukladá členským štátom zabrániť súvislému používaniu neprijateľných zmluvných podmienok. Súd teda predloženú spotrebiteľskú zmluvu podrobil takejto súdnej kontrole aj vo vzťahu k tomuto ustanoveniu. Ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno vykladať inak ako ustanovenia na ochranu spotrebiteľa tým, že definujú práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia. Predmetný zákon v § 11 definuje, kedy je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Dôvodom takéhoto záveru (o bezúročnosti a bezpoplatkovosti) je aj hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Splnenie tejto povinnosti preukazuje dodávateľ, ktorého zaťažuje v tomto smere dôkazné bremeno. Z obsahu súdneho spisu splnenie tejto povinnosti - posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, nevyplýva. V tomto prípade samotná žalobkyňa navrhla, aby žalovaný preukázal splnenie povinnosti v predzmluvnej fáze. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že v dôsledku, že išlo o konsolidáciu predchádzajúcich úverov do jediného nového úveru bez navýšenia, pričom splátka žalobkyne v konečnom dôsledku bola nižšia ako splátky z predchádzajúcich úverov, nebol žalovaný povinný skúmať bonitu žalobkyne. V tomto smere súd uvádza, že zo strany žalovaného bolo potvrdené uzatvorenie nového úveru, pričom žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by žalobkyňi poskytol prípadne výhodnejšie podmienky úveru. Sám len všeobecne tvrdil, že po niekoľkonásobnom novelizovaní zák. č. 129/2010 Z. z. a prijímaní nových regulácií NBS Slovenska predstavuje refinancovanie úveru zvýhodnený spôsob splácania úveru a dlžník nie je vystavovaný žiadnemu dodatočnému riziku. Napriek tomu, svoje tvrdenie hodnoverne nepreukázal, i keď na pojednávaní právny zástupca žalovaného už uviedol, že si overil bonitu žalobkyne, a to nahliadnutím do registra údajov spotrebiteľských úverov. Do spisu žalovaný predložil vyhlásenie žalobkyne, ktorá súhlasila s preverením jej bonity, pričom v konečnom dôsledku ani v samotnej zmluve nakoniec nebolo uvedené ohľadne jej osobných pomerov ani to, či je zamestnaná (bod I. časť C zmluvy). Z toho je zrejmé, že si žalovaný nepreveril jej schopnosť splácať nový úver, pričom mal na tom od nej samotnej súhlas tak v jej vyhlásení ako aj v SLPO. Z dôvodu, že žalovaný nepreukázal, že podmienky splácania vyplývajúce z novej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie sú pre spotrebiteľa horšie ako podmienky splácania vyplývajúce z pôvodných zmlúv o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 6 zák. č. 129/2010 Z. z.), mal teda povinnosť postupovať podľa § 7 zák. č. 129/2010 Z. z. a posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať

spotrebiteľský úver. S poukazom na to, že žalovaný tak nepostupoval, súd aplikoval § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. a predmetný úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov.

35. Pokiaľ ide o spornosť tvrdení ohľadne RPMN, v tomto smere súd vyhodnotil argumentáciu žalobkyne ako dôvodnú. V prípade zmluvy zo dňa 22.07.2014 došlo k prekročeniu administratívneho stropu najvyššej prípustnej výšky odplaty. Odplatu v zmysle § 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úroky, poplatky, akékoľvek iné odplatné plnenie alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Najvyššia prípustná miera odplaty je stanovená ako dvojnásobok priemernej RPMN nákladov bánk pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za kalendárny štvrťrok predchádzajúci uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Vláda SR nariadenie č. 141/2014 Z. z., ktorým sa upravuje výška odplaty za spotrebiteľské úvery a pôžičky a mení nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. (s účinnosťou od 01.06.2014) prijala dňa 28.05.2014. Ak došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov spotrebiteľovi v prechodnom období po 31.05.2014, ale pred 01.09.2014 potom sa za najvyššiu prípustnú výšku odplaty považuje odplata, ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle NBS ako súčasť úrokovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. V uvedenej súvislosti sa úverom alebo pôžičkou rozumie aj obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Prvý mesiac kalendárneho štvrťroka, ktorý predchádzal uzatvoreniu zmluvy (zmluva bola uzatvorená 22.07.2017 kalendárny štvrťrok III.) je mesiac apríl 2014, kalendárny štvrťrok II., časť spotrebiteľské a ostatné úvery so splatnosťou nad 5 rokov predstavuje úroková miera 11,78%, tj. výška najvyššej prípustnej výšky odplaty v rozhodnom období bola 23,56 % (2x 11,78 ako dvojnásobok úrokových mier úverov. Pretože v zmluve uvedená RPMN ako odplata za spotrebiteľský úver je uvedená vo výške 24,24%, pritom). RPMN v zmluve tak prevyšuje najvyššiu prípustnú mieru odplaty určenú nariadením vlády tiež ustanovením § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, čím sa svojou výškou dostáva do rozporu so zákonom ustanoveným a limitovaným administratívnym strom odplaty pre spotrebiteľské úvery. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, ktorý v priebehu konania menil svoju argumentáciu ohľadne výšky RPMN (najsôr to bola 24,24%, neskôr trval na to, že by to mohla byť až výške 35,88% ako dvojnásobok RPMN 17,94%). S poukazom na to, túto časť zmluvy súd vyhodnotil ako čiastočne neplatnú. Vzhľadom na to, že RPMN bola ale v zmluve vymedzená 24,24%, pričom podľa prepočtu v zmysle právnych predpisov to mohla byť maximálna výška 23,56%, je zrejme, že prekračuje strop odplaty, čo v konečnom dôsledku znamená bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z.).

36. Okrem toho sa súd zaoberal aj ostatnými náležitosťami zmluvy, a to hlavne vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne o tom, že v zmluve absentuje údaj o dobe trvania zmluvy, o termíne konečnej splatnosti úveru. súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru a údaj o dobe jej trvania. Termín konečnej splatnosti, uvedený ako 10/2022, nespĺňa požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. je, aby spotrebiteľ už pri podpise bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k takému záveru možno dospieť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluva“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Zo zmluvy nie je možné určiť jednoznačne, kedy dôjde k splateniu úveru, dokonca ani v ktorý deň je splatná jednotlivá splátka úveru. Termín splatnosti úveru je možné zistiť len z podmienok, ktoré sú písané hustými malými písmenami a pre spotrebiteľa je tak obtiažne zistiť termín konečnej splatnosti úveru. Ďalším dôvodom spôsobilým vyhodnotiť predmetnú zmluvu ako nerešpektujúcu zákon o spotrebiteľských úveroch a poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov je práve absencia vyššie uvedených údajov v samotnej zmluve.

37. Na základe toho, že súd posúdil úver zo dňa 22.07.2014 ako bezúročný a bez poplatkov, je zrejme, že žalobkyňa mala splácať úver len do výšky skutočnej istiny úveru vo výške 3 798,06 eur. Tým, že zaplatila celkovo okrem istiny úveru aj sumu 2 269,94 eur do 8/2020, predstavuje práve táto suma bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Súd v priebehu konania pripustil rozšírenie žalobného návrhu zo sumy 1 937,94 eur na sumu 2 269,94 eur. Žalovaný výšku bezdôvodného obohatenia nerozporoval a z dôvodu, že súd vyhodnotil v konečnom dôsledku spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov, vyhovel nároku žalobkyne v celom rozsahu a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2 269,94 eur.

38. Je zrejmé, že žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania a preto súd priznal žalobkyni aj 5 % ročný úrok z omeškania 1 937,94 eur od 15.05.2020 do zaplatenia a zo sumy 332 eur od 01.09.2020 do zaplatenia. Žalobkyňa si uplatnila zákonný ročný úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to v nadväznosti na predsporovú výzvu ako aj na zmenu žaloby zo dňa 31.08.2020).

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

41. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd nezistil v priebehu konania prípadné uplatnenie § 257 CSP vo vzťahu k nároku o trovách konania a ani existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mal podľa tohto ustanovenia postupovať a náhradu trov konania žalobkyni nepriznať.

Poučenie:

Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Nitra.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie (§ 127 CSP), proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 365 ods. 1 CSP)

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).